

Василь Кузан

Кілька сонетів

Еклектика

Теорія... Непізнаної музики сліди
На погляді, що заблукав у стінах,
Невизначена нескінченність ліній
На колах потемнілої води

У склянці. Нестримні кроки тиші порожнеч
По коридорах пам'яті. Прозорі
Думки, гвіздками вбиті у свідомість,
Іржею взятий викривлений меч

Феміди. Флюїди б'ють у груди кажаном.
Пробудження відсутність крижана,
Непевність ненаситна на сторожі...

І страх навшпиньки звівся за вікном,
І зазирає в душу, як жона.
У вазі обіцянок в'януть розі...

Айседора

Так порожньо, так боляче... Печаль
Пустила корінь, ніби метастази.
Отруйні стріли, видалені фрази.
Так холодно, так боляче, так жаль.

Проїджується смуток крізь вуаль,
Стікають сльози у китайські вази.
Шліфує ніч стражданнями алмази...
Час розвіває вітром білу шаль.

Намотана на колесо струна,
Обірваний на півдорозі танець,
У зашморгу римовані слова...

На півдорозі постає стіна –
Утрати айсберг в серці не розтане.
А на могилі виросте трава...

Втечу від повчань...

Втечу від повчань у північну печаль,
У ніч перевтілень, дочитану повінь,
По вінця наповнену чашу... – Грааль
На плечі пролле небеса неповторні.

Підковами гратиме вітер. Вуаль
Початок накриє частково. В чеканні
Непрошений гість причарує рояль
І вийме з циліндра освячене «Панно!».

В старанні старіння незримо мечем
Пройдеться по фразах, зужитих питьмою,
І так під лопатками щось запече,
Що часточка часу заплаче за мною...

Німою молитвою визріє щем,
І вічність постане сліпою тюрмою.

Посічи мене, січню

Посічи на стрічки мене, січню,
Пошматуй мою душу на клапті,
Виринається серце із плоті,
Вгрузло в горло коріння і вічно

Розростається болем зневіри.
Бачиш, грудень гризот нагромадив,
Що з'їдають з середини. Вади
Здатні все одягти в чорно-сіре.

Та хіба я найгірший? Не вірю,
Що не можна любити... Нізачо!
Не такий я уже і пропачий...
Сніговій переходить у бурю –

Підставляю обличчя і тіло,
Тож не стримуйся, січню, а сміло!..

Песимістичне

Їду по відсутності доріг
У майбутнє, світлістю зім'яте.
По трактирах п'ю чаї із м'яти
Та із липи. Зорі угорі

Часто так ховаються за хмари.
Перехрестя мокрі. Люди п'яні
Пальцями показують... Рум'яні
Падають у ями... Не примари

А якісь прозорі міражі
Виникають зрідка десь далеко
А за мною діти і лелеки
Плентаються мовчки. На межі

Хрест – остання щогла на човні.
Безпросвітно боляче мені.

Соло на віолончелі

1

Вам лічить дні віолончель.
Вам личить велично вивчати
Лице вівці. Вино – на чати
Й тепло вдягати у шинель.

До світла виведе тунель,
Та затискають час лещата.
Ви – мати, ваша винна хата
Зустріне лагідно, мов Лель.

Коко. Кокто. Колишні коні
Літають лісом, літом... Сам
Візьмуся бути саксофоном –

Для вашого бажання – фоном.
Співцем. Слівцем на грудях дам,
Що світ виорує з долоні.

2

Декоративна дивна тиша.
Ти – шабля у руках митця.
Лиця твого ляклива миша
Лишає спогади. Оця,

Де ти, де твій стрімкий неспокій.
Покійна посмішка мети –
Не ти. Нести нестримний опій,
Мов опік збуджені коти.

Використовуєш, мов декор
Коротку сукню, декольте.
Тепер тебе пухнастий вектор,

Мов Гектор викує. Не те.
Тепер на білосніжнім троні
Нема мужчин. Коти і коні.

3

Відкриваю вічність. Перший сніг,
Ніби та, на банях позолота.
Виростають ягоди з болота
І латаття тягнеться до ніг.

Ніби все довкола замело...
І мелодію ховає тихий голос,
І тугий згинає спину колос,
І стежки вертають у село...

Там душа із сумнівами б'ється
І весна оголено сміється,
І дари приносить Менестрель.

Дивовижно ніжно, наче кішка,
Припинає коника до ліжка
У гріхах свята віолончель.

На березі серпня

А берегом серпня блукають дощі,
Шукають сухого притулку в калюжах.
Зеленим словам оксамитових кружев
Схиляють краплини на плечі... Вночі

Десь чути, як вие ошуканий вітер,
І ретроспективою пам'ять проймає.
Сідаєш думками в промоклі трамваї
І їдеш у вирій... Сполоханий бісер

Небесних скарбів розтікається краєм
Чужих тротуарів, німої бруківки...
А ластівка тихо міняє платівку
Під стріхою рідної пісні. Проймає

Ця пісня до щему, до болю, до сліз...
Сховався за хмари наш зоряний віз.

По сліду

Ти босоніж їдеш по розірваній карті дороги,
Налаштовуєш компас на бажання вертатись назад.
Ця стерня, мов асфальт, підфарбовує ноги погоди
У запечену кров і приводить прощання у сад.

Біло-яловий цвіт по-японськи нашіптує вишням,
Що у сенсі буття, мов у кризи тепла в гаманці.
Вітер сотнями слів не пронизує душу, а пише
На паркані невдач. А про рай лопотять папірці

Номерами готелів, приватних осель і круїзів
Середземним і Тихим... Островами невтїшних пісків...
Голий сумнів стоїть, мов на чатах засліплений лицар,
Що припав до краси, мов малюк до набухлих сосків.

Одягаєш себе у останню краплину «Шанелі» ...
...У тунелі життя босонігі слїди я зустрїв...

Похолодання

Не пишеться. Згортає у сувій
Весна натхнення памороззю вкрите.
Порожнім залишилося корито,
В якому вірш купався майже мій.

Важкі думки перетоптали ніч
Душі, що розстелилась рушниками,
І льодяне мовчання за полями
Лишило сталактити протиріч.

Пустеля дня вилизує піском
Вершини слів. Сліпі факіри сенсу
Розгублено шукають правди тексту,
Але немає сайту Pravda.com.

Лінь вихлюпнула із водою все.
Колючі друзки небо принесе...

Василі

Як зберуться Василі –
Веселішає в селі.
Причащаються чар-зіллям,
Починається весілля:

Анекдоти, приповідки,
Хто вночі був у сусідки,
У коханки, чи на п'янці –
Все закінчується вранці.

Аферисти, музограї...
А дівчат довкола – зграї!
Всі, на поступки м'які,
Роблять висновки такі,

Що якби не Василі –
Звідки б діти на селі?!

Поклик весни

Весна приходить восьмого чомусь,
Крізь квіти зазирає в нескінченність.
Вальсує сонце лагідно і чемно,
Котам дарує голос і трубу.

І вже звучать закличні позивні,
Хвости антен виловлюють сигнали,
Записувати нікому в аннали –
Усі в любов занурені. Сумні

Слова зійшли снігами в небуття –
Попереду кохання і натхнення.
Життя – непереборне одкровення,
Первісне незбагненне почуття.

Бажання маю, певно, неспроста
У чомусь бути схожим на kota.

